

Marronage

Marronage er et kollektiv af dekoloniale feminister, der fremskriver modstandsfortællinger gennem redaktionelt arbejde, artikler og begivenheder. Tidsskriftet Marronage blev lanceret i anledningen af, at 2017 var 100-året for salget af de tidligere Dansk Vestindiske øer, og er dedikeret til at udstille vestens, og i særdeleshed Danmarks historiske fortrængning af kolonitiden.

Hvordan udfolder kollektivet sig hos jer processuelt, kunstnerisk og organisatorisk?

Kollektivet Marronage er båret af en fornemmelse af tillid og samhørighed. I løbet af den tid, vi har arbejdet sammen, har vi formet et "vi" og en kollektiv stemme, som vi taler med - uanset om det er en keynote på en akademisk konference eller i en protest mod deportationslejr Sjælsmark. Dette vi er også til stede i vores organisatoriske beslutninger, og hvordan vi strukturerer vores øvrige arbejde. Vores arbejde kan ikke adskilles fra dem, der udfører det, eller den verden, det udføres i. Derfor arbejder vi bevidst med, hvordan vores identiteter som racegjorte ikke-hvide får en væsentlig betydning i relation til det arbejde, vi laver i Marronage. Det gør vi ud fra en overbevisning om, at hele verden og dens strukturer ikke kun er noget eksternt, men derimod erfaringer, der eksisterer i kroppen.

Marronage er også et kollektiv, hvor vores fælles processer og snakke er noget, som vi hver især bringer med ud på vores arbejdspladser, på vores studier og ind i vores hjem. Tilsvarende bringer vi i høj grad vores hverdage med ind i kollektivet.

Vi reflekterer over, og deler praktisk, det reproduktive arbejde. Vi lægger vores ugentlige møder på skiftende tidspunkter og skiftende dage, så dem, der er omsorgspersoner for børn, også har adgang til det mere redaktionelt baserede arbejde. Vi taler om, hvordan positioner, fagligheder og levede erfaringer har betydning for det arbejde, vi laver. I Danmark bliver oplevelser af racisme ofte negligeret og reduceret til individuelle problemer; til et spørgsmål om individuel overfølsomhed, f.eks. med tågesnak om krænkelssesparathed eller om individuel vrede. Ved at tillægge levet erfaring og følelser stor værdi prøver vi at skabe nogle arbejdsforhold i kollektivet, der kan rumme vores sårbarheder, og hvor vi anerkender, at den politiske kontekst i Danmark påvirker vores strategier og fokus i kollektivet.

Vi insisterer på at give os tid til kollektivt at tage hånd om hinanden. En vigtig del af vores arbejde handler om at hjælpe hinanden med at finde strategier til at leve i et kapitalistisk cis-hetero-patriarkat i Hvidhedens hjerte, Danmark.

Når vi momentvis skaber et kollektivt rum, hvor vi kan udveksle sorger og være skrøbelige, tillader vi hinanden at have følelser og stille de spørgsmål, der er nødvendige for at forestille os en anden fremtid.

I Marronage vil vi en dekolonial vidensproduktion, der forsøger at vriste vidensmonopolet ud af institutioner, som f.eks. universitetet, som gør krav på den "rigtige" viden.

Enquete

Dekolonial vidensproduktion stiller spørgsmålstegn ved den måde, viden overhovedet bliver skabt på. Her bliver den kollektive arbejdsproces central, når vi udfordrer idéen om, at viden er noget, der produceres af enkeltpersoner, og som verificeres på bestemte måder.

De tekster i vores tidsskrifter, hvor Marronage selv er afsender, er skrevet kollektivt; ligesom vores øvrige tekster altid er skrevet af to eller flere medlemmer af kollektivet. Her bliver de forskellige stemmer og positioner inden for Marronage repræsenteret, og tekstproduktion bliver et fællesskabende anliggende. Det er en måde at udfordre den vestlige koloniale tankegang, at sætte kollektivet i centrum frem for individet.

Vi har oplevet, at de usikkerheder, som vi kæmper med, når vi producerer eksempelvis tekst, bliver mindre vigtige, når vi tager et kollektivt ansvar.

Det betyder også, at vi ikke har nogen arbejdsdeling i kollektivet. Der er ikke nogen af os, hvis opgave udelukkende er at producere tidsskrift, eller hvis opgave det udelukkende er at koordinere det praktiske omkring eksempelvis en litteraturbegivenhed, besvare vores e-mail eller skrive en tekst som nærværende. Vi har produceret tekst til alt fra dagblade, antologier til vores egne tidsskrifter, lavet oversættelser, film-, litteraturevents og performances. Derudover har vi deltaget i et hav af paneler, talks, seminarer og konferencer. Vi har også foretaget en bevægelse fra mere kulturelle events i en bredere offentlighed til mere praktisk, politisk aktivisme. Det er altså ikke bare udfaldet af vores arbejde, der er kollektivt, men i lige så høj grad den kollektive proces, der sættes i centrum. På den måde får det, vi skaber sammen, forskelligartede udtryk, alt efter, hvem vi lige er; ligesom vi forandres i processen.

I disse processer deler vi bekymringer og erfaringer, ligesom vi tager stilling til, om og hvornår det egentlig er tekstarbejde, vi vil prioritere.

I begyndelsen af 2019 besluttede vi at udskyde udgivelsen af Marronage 4, fordi vi hellere ville bruge tid på at organisere os i samarbejde med folk i deportationslejr Sjælsmark. Som en konsekvens af det, har vi øvet os på ikke at føle, at deadlines og muligheder for at være responsive på henvendelser og andres momentum er vigtigere, end hvordan vi har det, og om vi finder mening i det, vi laver, både på personligt, kollektivt og strategisk plan. En sådan kollektiv arbejdsform gør "processen" mere langsommelig og er ikke altid kompatibel med den fremdriftskultur, der danner en særlig forventningsramme til, hvordan man skal levere, som vi kender fra arbejdsmarkedet og mange af de sfærer, vi i øvrigt bevæger os i. Til gengæld træner vi vores tillid til os selv, og vi kan intervenere på steder og måder, hvor(på) det giver mening for os. Mere praktisk har vi også et kontor sammen. Her deler vi udgifterne alt efter, hvor meget folk har mulighed for at betale; ligesom kollektivet nogle gange kan aflønne et medlem for en opgave, hvis personen, og vi har brug for det.

På nuværende tidspunkt vil vi gerne prioritere at lave ting på vores egne præmisser, hvor vi i mindre grad reagerer på henvendelser fra andre, og lave interventioner i andre formater end tidsskriftet.

Vores kollektiv startede som et arbejdsfællesskab, men er vokset til et vigtigt venskab. Så vi mødes også i hverdagen, til fest, til demonstrationer og i andre bokollektiver og politiske rum, som vi deler og skaber sammen.

Kollektivet er en konstant og kontinuerlig samtale. En måde, vi er i verden på. Ydmygt, men insisterende og med mere selvsikkerhed, end hvis vi var hver for sig.

Hvilke politiske eller samfundsmæssige omstændigheder reagerer I på som kollektiv?

Vores anledning til at finde sammen var hundredåret for Danmarks salg af Jomfruøerne til USA. Vi ville gerne imødegå den kollektive forvrængning og fortrængning, der blandt andet betyder, at der seriøst har været en diskussion af, hvorvidt den danske stat skulle sige undskyld for koloniseringen eller ej.

På et mere generelt plan forsøger vi at bekæmpe såvel fortællingen om Danmark som en særlig blød slavemagt (den er så selvmodsigende den formulering) som den mere overordnede fortælling om det ligestillede og lykkelige, Hygge-Danmark.

Danmark har siden år 2000 været involveret i flere aggressionskrige. Det lader mennesker på flugt rådne op i lejre. Det er en del af EU's grænseregime, der lader folk drukne i Middelhavet. Danmark koloniserer fortsat Grønland. Danmark er også aktivt med til at opretholde en kapitalistisk postkolonial verdensorden, hvor folk får lov at sulte ihjel i hobetal.

Nyeste skud på stammen herhjemme er ghettopakken, hvor 'det brede flertal' har indført negativ forskelsbehandling af borgere blandt andet baseret på etnicitet.

Alle de her ting er intimt forbundet med kolonialismen og racismen, og de racistiske verdensbilleder, der ligger under, og det forsøger vi alt sammen at reagere på og arbejde imod. Det er ligesom det ene ben i vores arbejde, hvor vores forsøg på at udvikle en kollektiv, dekolonial praksis også er central.

Men det er selvfølgelig klart, at vi ikke kan hamle op med det hele. Vi kan ikke alt. Og vi kan ikke nå alt. Egentlig har vi heller ikke noget begær efter, nogen lyst til, at kæmpe alene. Derfor søger vi hele tiden alliancer med ligesindede kammerater og venner, også fordi vi ved, at vi i kollektivet har meget at lære fra andre.

Det andet ben i vores arbejde er feministisk - og her skal man huske, at disse ben jo sidder på den samme krop. Vi arbejder især med områder, hvor feministiske og dekoloniale spørgsmål krydser hinanden. Feministiske initiativer herhjemme er i vid udstrækning formet af en meget hvid feminisme. Vi har historisk været objekter i den hvide feminisme. Derfor må vi gentænke feminismen, for at vi kan være i den.

Vi forsøger at forstå vores kollektive praksis som en feministisk praksis.. Derfor trækker vi også for eksempel på den feministiske praksis med separatisme, hvor vi, alt efter hvad vi mener, situationen kræver, for eksempel laver rum kun for BIPOCs¹, fæmmes, queers eller racegjorte sorte.

Vi forsøger også at arbejde feministisk og dekolonialt eksternt, når vi vælger, hvem vi samarbejder med, hvilke folk vi forsøger at skabe rum for, og hvilke stemmer vi forsøger at understøtte og give en platform til. Vi prioriterer at give rum til personer og grupper, som ikke normalt har let ved at få taletid; personer og grupper, som bliver gjort tavse eller som historisk er blevet gjort tavse. Og det er noget, vi prøver at være meget bevidste omkring.

I spørgsmål om repræsentation stiller Marronage sig i kontrast til de fleste i den bredere offentlige debat i Danmark. For eksempel er der i nyhedsbilledet både en underrepræsentation af ikke-hvide kilder, samt en stereotypificerende repræsentation. Hvis man vil modarbejde nogle af de stereotyper, der ofte skabes i fremstillingen af racegjorte ikke-hvide, stiller det dermed krav til både, hvem der laver tidsskriftet, kollektivets aktiviteter, og hvem man præsenterer.

For tiden er vi meget involveret i genstarten af 2. salen i Folkets Hus, der skal være en ressource

1) Black, Indigenous & People of Color

Enquete

for en række forskellige grupperinger og kollektiver. Her handler det altså også om at give rum til, eller skabe infrastruktur for, andres arbejde og skabe et rum, hvor aktivisme, der ikke tillægges værdi, gives eksponering og social status i det øvrige samfund, kan vokse og styrkes. Vi er også aktive i skabelsen af rum og politisk mobilisering for cutie BIPOCS. Betegnelsen stammer fra sorte queers og står for queers, trans, black, indigenous, people of colour. I øvrigt har man kunnet se og høre os tale om den danske stats dødspolitikker på konferencen Affects. Borders. Biopolitics. og læse vores bidrag om hvordan et hvidt, koloniale blik er strukturerende for blandt andet udstillingsproduktionen, formidlingen, økonomiske prioriteringer og arbejdsgangene på københavnske kulturinstitutioner i antologien An Inclusive Sector in the Nordics, der udgives af det nordiske ministerråd i December 2019.

Vores arbejde består altså både i praktisk politisk aktivisme, i at lytte til og tale imod (både i tale og på skrift) og i at intervenere i kulturen forstået bredt.

Hvem identificerer I jer med i historien af kollektiver og bevægelser?

Vi er meget bevidste om, at vi står på skuldrene af en masse andre, fortrinsvis BIPOC, feminister, tænkere og revolutionære. Det bør huskes og italesættes for at skabe historiske forbindelser, der kan bestyrke os.

Vi er meget taknemmelige for det arbejde, der er blevet lavet. Generelt er vi inspireret af sociale og politiske bevægelser, som har arbejdet på afstand af eller imod kapitalismen, kolonialismen og nationalstaten. Mennesker, der har insistet på deres menneskelighed og kæmpet imod slavegørelse.

Fireburn opstanden på St. Croix i 1878. De frie maroon-samfund i Amerika og Caribien. Frigørelsesbevægelser i tidligere kolonier. Selvfølgelig i høj grad også den postkoloniale/dekoloniale vending inden for universitetsverdenen. Black Power-bevægelsen, Black Panthers, Black Liberation Army og så videre. 1970'ernes feminister, for eksempel de der voksede ud af Autonomia og Combahee River Collective, der tænker eksplicit intersektionelt, altså tænker forskellige former for undertrykkelse som noget, der væver sig ind i og påvirker hinanden.